

CELELALTE
SCRISORI CĂTRE RITA

© 2017 Kaos Moon

© 2017 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © 2017 Adobe | David

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOON, KAOS

Celelalte scrisori către Rita / Kaos Moon. - București : Editura Herg Benet, 2017

ISBN 978-606-763-152-4

821.135.1

Tipărit în România

Kaos Moon

CELELALTE SCRISORI CĂTRE RITA

EDITURA
HERG BENET

Kaos Moon

CELELALTE

© 2017 Kaos Moon

© 2017 Editura Herg Benet, pentru drepturile de autor

SCRISORI CĂTRE

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproducă textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic. În afara limitelor legale de citire pentru utilizarea în recenzii sau în scopuri de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

Editura Herg Benet

Str. Aurei Vlaicu nr. 9, București, România

www.hergbenet.ro

edito@hergbenet.ro

Foto copertă: © 2017 Adobe | David

Concept grafic: The Sparfan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOON, KAOS

Celelalte scrisori către Rita / Kaos Moon. - București : Editura

Herg Benet, 2017

ISBN 978-606-763-152-4

821.135.1

Tipărit în România

HERG BENET

Dragă Rita, mi-e TOAMNA de facebook. Sunt șmen, acum, sunt în rândul lumii, sunt timpului care lipsea.

Mă ținusem drept o vime, dar nu am rezistat. Spune și tu, Rita, ce ar fi mediul online fără mine? Ce ar fi rețele de socializare egale doar cu chermieleu, popămaș sau mango music? Nu că ar fi ca România fără Ponta, ca teatrul românesc fără Beligan, nu că ar fi ca sufletul unei femei fără prostul ăla care i-l strivește ceas de ceas prin ighinalii altor femei? Și ele la rândul lor cu sufletul lipsit, prostul care puieste în altă parte... și tot așa. E clar. Și, că veni vorba, dădeți fute orice femeie, bucură-te de ea, dar nu îți face vreo iluzie – nu va fi niciodată egală cu a ta, va fi doar a insului care o înșală.

PS: Intotdeauna.

Da, am auzit că ai crăpat, îți scriu așa, ca să mă aflu în treabă.

Tu și când trăiai erai moartă, du-te dracului. Am vrut să vin la înmormântare, pe cuvânt. Îți luasem flori, am versat și o lacrimă, am stat și mi-am amintit, dar, când ai plecat de acasă, m-a sunat Ruxandra. Nic, ești acasă? Acasă, da, de ce? Mă simt singură. Și m-am gândit, Rita,

Dragă Rita, mi-am tras pagină de facebook. Sunt șmen, acum, sunt în rândul lumii, sunt tâmpitul care lipsea.

Mă ținusem drept o vreme, dar nu am rezistat. Spune și tu, Rita, ce ar fi mediul online fără mine? Ce ar fi rețelele de socializare egale doar cu chermeleu, poptămaș sau mango music? Nu că ar fi ca România fără Ponta, ca teatrul românesc fără Beligan, nu că ar fi ca sufletul unei femei fără prostul ăla care i-l strivește ceas de ceas prin inghinalii altor femei? Și ele la rândul lor cu sufletul lipsit, prostul care puieste în altă parte... și tot așa. E clar. Și, că veni vorba, dude, fute orice femeie, bucură-te de ea, dar nu îți face vreo iluzie – nu va fi niciodată egală cu a ta, va fi doar a insului care o înșală.

PS: Întotdeauna.

Da, am auzit că ai crăpat, îți scriu așa, ca să mă afflu în treabă.

Tu și când trăiai erai moartă, du-te dracului. Am vrut să vin la înmormântare, pe cuvânt. Îți luasem flori, am vărsat și o lacrimă, am stat și mi-am amintit, dar, când să plec de acasă, m-a sunat Ruxandra. Nic, ești acasă? Acasă, da, de ce? Mă simt singură. Și m-am gândit, Rita,

să mor eu că m-am gândit cum e mai bine, să vin să-ți văd botul buhăit roșu de boală și tratamente scumpe sau să dau o muie unui alt bot, sănătos și gratis? Până să mă hotărâsc, Ruxandra era la ușă. A bătut. Am deschis. Am văzut-o și am vrut să închid. A blocat cu piciorul. Nic! a strigat, a deschis și mi-a sărit în brațe. Nic, mă simt atât de singură. Bun, și? Nu știam pe cine să sun, am o criză de anxietate, plâng tot timpul, nu mănânc, nu dorm... Interesant. Cred că am și diaree. Ah... Mă gândesc la moarte, știi? Știi, dar pula o sugi?

PS: Sugea, cică e un simptom și ăsta.

Auzi, Rita, crezi că o să mă întrebe ăștia pe facebook unde e doamna Neli? Am lăsat-o acolo, singură, în orașul ăla de căcat. Vinde tot produse Avon, cred că are cordac, nu știu. Îmi mai dă sms-uri, îmi mai scrie email, încă nu are pagină de facebook, dar dacă își face una o blochez. Neli, pula mea, te-am purtat cu mine 600 de pagini, ajunge. Iar după ea am lăsat singur întreg orașul. Cică s-a golit subit. Hi hi. Da, mă, Rita, m-am mutat. Să-ți spun, într-o seară când am venit acasă am găsit-o pe Cora cu gura în pula unui gherțoi. Îl știam, era patronul de la ea de la bar. Însurat cu copiii acasă, așa că și-au găsit hogeac la mine. Stătea în genunchi cu curul către ușă și i-o sugea. I-o sugea și după ce am intrat în casă. I-o sugea și când m-am dus să-mi torn un drink. L-am băut. Mi-am mai pus unul. Până am golit sticlă. I-o sugea și când am dat drumul tare la muzică. Le-am pus Pantera. Apoi le-am pus Mădălina Manole. Apoi Steve Morse. Nimic. I-o sugea și când am hohotit un pic de ciudă. I-o sugea chiar și când am tras un foc în aer. Nimic. I-o sugea și când m-am apropiat de pat. Aproape, foarte aproape. Ți se uita la mine, Cora

nimic. Ce faci, Cora? am întrebat-o. Abia atunci și-a ridicat ochii. Ea așa făcea când sugea pula, nu mai era atentă la nimic. Am fost curios într-o zi, la ce te gândești tu, Cora, când o sugi? Mi-a zis, depinde, Nic. La lucruri frumoase. Păi ce, pula nu e frumoasă? Nu știi, Nic, că o am pe toată în gură. Înțeleg, i-am zis, dar nu înțelegeam. Am rugat-o să detalieze. Mi-a zis că uneori se gândește că își dorește un copil. Și-l imaginează cum ar fi, dacă ar fi băiat sau fetiță, dacă ar crește ce s-ar face, dacă ar conduce sau nu, dacă ar lucra în multinaționale sau doar la un IMM, dacă ar fi deștept sau prost, dacă i-ar aduce un pahar cu apă la bătrânețe, dacă i-ar face nepoți, din astea de femeie prostuță. Alteori mi-a spus că se gândește că și-ar cumpăra un set de pilote pentru pat. Verzi sau oranj, că alte culori nu. Ce-mi place să mă tolănesc în pilote, Nic, s-a mâțait odată. Într-o zi mi-a spus că s-a gândit la Dumnezeu. E drept, imediat ce m-am slobozit și-a făcut cruce, s-a ridicat și s-a dus la biserică. Nici nu se ștersese bine, avea botul alb. S-a dus, s-a rugat, a aprins lumânări pentru mine și pentru ea, a sărutat icoane și a revenit cu o cruciuliță la gât. Se uita la mine așa, cu gura plină, și nu știa ce să facă. Ți ținea mâinile la ochi, credea că vreau să-l lovesc. Stai liniștit, bătrâne, ție îți sugea pula, însă numai pe mine mă iubește. Apoi am râs de ceea ce spusese. Râdeam așa de tare, încât a început să râdă și el. Ar fi râs și Cora, dar nu putea scăpa de pula aia din gură. Cora, i-am zis, e indecent ce faci, mă uit la tine. Mi-a făcut semn să nu mă uit. Avea dreptate, nu m-am mai uitat. Am auzit mai încolo un „ah“ stins, scos de prostul ăla din patul meu, apoi pe Cora ridicându-se în picioare. S-a apropiat, iartă-mă, Nic, nu e ceea ce crezi. Să știi și tu, prietene, când îți prinzi femeia în brațele altuia nu e ceea ce crezi.

Pentru replica asta s-a luat și Oscar. Măcar pentru atâta iart-o, că n-a vrut. Oricum, are sufletul la tine. Hi hi. L-am pus pe prost să înghesuie cearșaful pătat în mașina de spălat. S-a conformat. I-am făcut semn să se apropie. M-am uitat la pula lui. M-am uitat la Cora. Ambele erau pleoștite. Uite, Cora, arăți ca o pulă. Cora s-a uitat. A dat din cap afirmativ. Le-am adus câte un tricou. Pe al ei scria : „I'm a blond bimbo girl, in a fantasy world. Dress me up, make it tight, I'm your dolly“, iar pe al lui, „Still, a man hears what he wants to hear. And disregards the rest“. Ia, îmbrăcați-le. Le-au îmbrăcat. Nț, nu meriți tu așa tricou, l-am pus să se dezbrace. I-am adus altul pe care scria, „Eu? Nesimțit? Nici prin gând nu-mi trece“. Așa mai merge. I-am servit cafea, le-am făcut sandvișuri, le-am cântat din mandolină. Cora s-a dat în leagăn, ăla a fumat cu mine o iarbă. Ne simțeam bine, eram prieteni, nutream pentru el un spirit de camaraderie, așa cum simte orice bărbat când îi fute cineva iubita. Eram cu toții jenați și asta ne făcea tovarăși. Pe la miezul nopții m-a întrebat dacă îl las să plece, îl suna în draci nevastă-sa. Pleacă, mă. Înainte să iasă să închid, l-am întrebat cum o cheamă. Gloria, mi-a spus. Gloria? Hm, aia care are salonul ăla în centru? Blondă sidefată și un pic plinuță? Da, mi-a spus. E bine, frate, suntem chit, atunci. Ce vrei să spui? m-a întrebat impacientat. I-am trântit ușa. O futusem, da, dar nu mă simțeam chit. Am intrat în bucătărie, iar Cora a intrat în pat. Mi-a întors spatele și a adormit. Ce de căcat e totul. Uite, nu am un tricou cu inscripția asta, dar îmi fac cu prima ocazie.

PS: Dimineață, bagajele erau la ușă. Unde pleci? m-a întrebat. Plec, te părăsesc. Păi, e casa ta. A, da? Ok, plec, mă părăsesc, i-am spus, și m-am cărat.

Așa că, Rita, defuncta pulii, de câțiva ani sunt la București. Lucrez la Marty. Nu știi tu cine e, că nu ți-am vorbit niciodată despre el. Tovarăș vechi, s-a ajuns. Am fost colegi la corporație, împărțeam același birou. Niciodată femeii. Are un mic hotel cu restaurant undeva prin centru. Lucrez la el. Da, mă, Rita, mi-am tras job, mi-a făcut ăsta carte de muncă, mi-a făcut și instructaj, să mor io. Îmi dă cam 500 de coco. Mi-a zis, Nic, tu ești mâna mea dreaptă. Am încredere în tine, nu mă face de răs. Nu-l fac. Mi-a dat o cameră la ultimul etaj, am baie, am dulap pentru tricouri. Am și un jaf de laptop. Am hardul de 2 terra cu muzicile mele. Am tot. Marty, îți sug și pula dacă mi-o ceri, i-am spus. Nu mă tenta, Nic.

PS: Marty e gay.

Cum s-ar zice, eu am început o viață nouă, iar tu începi o moarte nouă. Lasă, mă, să nu plângi. O să te vizitez la cimy, o să mă uit la poza ta, tot. Mă gândesc că ți-a pus mă-ta foto cu tine îmbrăcată în mireasă, sau oricum una mai șmecheră așa, cu moaca ta în cel mai bun moment al vieții. O să fii regina arealului, favorita groparului onanist. Dacă ar fi după mine, eu aș pune poză cu spatele tău în timp ce mă părăseai. Tu cu băscuța aia galbenă pe cap, cu ciorapii până peste genunchi, cu fusta lungă cloș și cu trolerul mai mult gol după tine... cum urcai în taxi și cum ți-am văzut pentru ultima oară chiloțeeii. Cum scoteai telefonul din buzunar și mă formai pe mine. Iar eu nu-ți răspundeam. Plângeam și nu-ți răspundeam. Băi, Rita, dacă o făceam te iertam. Și poate că eram din nou împreună, poate îmi făceai copii, poate ne mutam la Paris unde voiai tu, poate te împușca și pe tine vreun islamist și apăream la TV în chip de erou cu nevasta ucisă ca o proastă. Băi, vreau și eu să fiu

erou din ăsta, ce pula mea. Cu unchi miliardar mort în brațele vreunei bagaboante, sau cu mătușa care s-a aruncat de pe Guvern, ceva să apar în ziar, să fiu ipocrit cu public. Ascultă ce spun eu aici, nu poți să fii ipocrit dacă nu te văd toți. Ipocrizia e un dar, e pentru ceilalți. Să te vadă și să te creadă. Așa, ca Ștefănescu ăla de la PSD, cu cont de facebook în care bagă maxime pentru alegătoarele trepanate. Ștefănescu e modelul meu. Codrine, să-mi dai și mie manualul ăla care te-a format pe tine... Hi hi. Boule.

Eu de aia le iubesc, mă, pentru că nu mă deranjează intelectual.

Pagina mea se numește Nic Labiș The Great, pentru că Nic Labiș nu poate fi decât mareț în micimea lui. Mi-am făcut pagină de artist, așa scrie acolo, *artist*. Am dat invite-uri doar la doamne, domnișoare... mă rog, pizde. Vin valuri, valuri și odată cu ele fotografiile cu: costumele de baie, cu pisici, cu îngeri, cu osho, pula mea, cu tot ce au ele mai bun, adică nimic. Eu de aia le iubesc, mă, pentru că nu mă deranjează intelectual. Când privești o femeie, creierul se odihnește, neuronii se scaldă în somn, totul e roz, totul e chill, așa, ca după o șaorma cu de toate. De ce crezi că scrie Cărtărescu cărți proaste? Pentru că le iubește. Așa că, prietene, dacă te simți varză, ieși la fereastră și privește-le cum trec în grația lor idioată, impasibile la frământările tale și ale lumii, admiră-le îmbrăcămintea inutilă, tocurile, fundul, sânii, machiajul și mai ales expresia feței, de parcă o pală de vânt de toamnă s-a gândit pentru o clipă să-și dea formă. Sunt mișto femeile care ne odihnesc.

PS: Dacă sug și pula, e bonus.

Am pagină de o săptămână și încă nu am postat nimic. Mă gândeam la trecut. În adolescență am avut o iubită care îmi reproșa mereu că mă mulțumesc cu locul 2. Acum ea e la al doilea divorț, are un shop de mâncare pentru câini și o privire tristă, tristă. Probabil că ăsta e prețul pentru locul 1. Am pus doar poza aia cu mine când stăteam cu căștile pe urechi, mă uitam la desktop și ascultam versurile lui Gellu Naum pe youtube, așa, loserish, secundar like, mai știi, Rita? Priveam moșul cum recită îngălat așa și te întrebam, băi, proasto, cum poate, mă, un munte de putreziciune să vorbească pe limba lui Dumnezeu? Tu ascultai Nirvana, erai în perioada aia revoluționară în care mă iubeai, îmi jurai credință veșnică și mă futeai din două în două ore. Nu mâncam decât de la catering, ieșeam din casă o dată la două săptămâni și doar ca să o vedem pe Andra (ți-am futut prietena, scuză-mă, am uitat să-ți spun) și s-o consolăm pentru o nouă relație eșuată. Am amintiri frumoase cu tine, Rita, dar nu știu cum se face că nu am nicio dovadă materială. Cum e să iubești pe cineva și să nu ai ce să postezi pe facebook despre asta? Te-am iubit pe tine așa cum îl iubesc pe Dumnezeu, fără izvoare scrise. O să mă gândesc și la asta, Rita.

Încep să mă obișnuiesc cu orașul București. Sper să nu reușesc până la capăt. E un oraș mare, cu multă pizdă. S-au cocoțat peste tot. Pizdă primar, pizdă CEO în corporații, pizdă la Realitatea TV, pizdă în show bizz, pizdă până și în comunitățile de gay boys. Aici nu poți să-ți faci o iubită, sunt prea multe. Nu apuci să te îndrăgostești de una, căci imediat îți place alta. Te

iubesc, Adriana, îi zici. Și ea îți spune, iartă-mă, eu sunt Cristina. Te duci să o fuți pe Anca, ești bucuros că o să-i tragi un muian pe cinste, ajungi la Pia cea iubitoare de anal. Iei un tort pentru Nona pentru că e ziua ei și ajungi la Monica, a cărei aniversare s-a consumat în urmă cu trei luni. Bonus, nu mănâncă dulce. Iar ele nu se supără. Se înghesuie în continuare la poarta ta, împinse de un program genetic prăjit, și se aruncă în brațe fără cenzură, îți croșetează puțin sistemul, apoi se cară la fel de senine precum au venit. Faptul că plâng la exit e doar un gest la oha, ele sunt deja la ușa altui cordac.

PS: cum spuneam.

Fereastra mea bate spre bulevard. Mă uit de sus la oameni. Sunt mici și grăbiți. Unde vă grăbiți, mă, că nu aveți decât două direcții: înainte și înapoi. M-a întrebat acum o săptămână una care venea des pe la noi pe la local, pe când stăteam la taclale la un pahar de vin la mine în pat. N-o fut, mi-a zis că mă place, se simte bine în prezența mea, vine oricând cu plăcere să ne vedem, dar fără sex, pentru că are iubit. Am acceptat, accepti orice în viața asta, mai ales când ești singur în orașul București. O cheamă Corina. Sau Mirela. Nu mai știi, pula mea. M-a întrebat, Nic, ți-ar plăcea să călătorești în timp? I-am răspuns că da. În ce direcție, a mai întrebat, înainte sau înapoi? Nu știi, Corina (sau Mirela, pula mea), dar cred că cel mai mult mi-ar plăcea să văd cum e în stânga timpului, sau în dreapta lui. Cum vine asta? N-am știut ce să răspund. Când a intrat prima oară la mine, Corina (sau Mirela, pula mea) a cerut un pahar cu apă. Nu i-am dat. Dă-mi, că mi-e sete. Nu-ți dau până nu îmi spui două versuri. What? Cine vine la mine în casă prima oară trebuie să compună două versuri. Pe

loc. Eu le scriu pe perete și gata. De ce? Pentru că nu am loc pentru tricouri. Ce tricouri? Dar zi în pizda mă-tii două versuri, că o să mori de sete. S-a enervat. Să știi că pot să plec chiar acum. Nu, nu te cari până nu-mi spui două versuri. Băi, ești tâmpit. Ok, asta să fie primul vers. A răs. S-a gândit un pic. Și a recitat: Nic, ești tâmpit / cred că te plac un pic. E bun, i-am zis, vreau să te fut. Mai pune un vers și zi mersi, mi-a răspuns. Am răs amândoi.

PS: Deșteaptă coarda.

Atunci de ce ești singură?

Azi e sâmbătă. Mi-a dat Marty liber de dimineață. Adică mi-a spus să dorm mai mult. La oha, că eu nu dorm dimineața. Dorm oricând, dar nu dimineața. E partea zilei când toate sunt pure: aerul, gândurile, șosetele, zâmbetele iubitelor, cerul. Mai puțin știrile de la Pro TV, și-mi bag pula în mă-ta, Nety Sandu & compania, pentru că trageți apa peste toate astea. Înjur preventiv, pentru că nu am TV, dar îmi amintesc de doamna Neli (da, Neli sigur) cum dimineața era în stare să mă lase neterminat numai ca să prindă horoscopul de la Pro TV. E fecioară. Nety spunea ceva de bine, că o să câștige niște bani sau că o să primească un cadou frumos. Am o zodie bună, îmi zicea. Știi, doamnă, sunteți ordonate, detestați lucrurile complicate și sunteți soții perfecte. Așa e, vecine, susură ea bucuroasă. Atunci de ce ești singură? Sunt cu matale. Era momentul frumos, era orgasmul, pentru că imediat își lua un cap în gură. Cadoul de la Nety, i-am zis. Uită mereu că nu suport să am pereche. Buey, eu n-am pereche, înțelegi? Da, vecine.

Te fut pentru că stai deasupra și pentru că oportunitatea asta trebuia să poarte un nume, înțelegi? Da, vecine. Te fut pentru că nu am pe cine să fut, înțelegi? Da, vecine. Din cauza asta te-am inventat și pot să te desființez când vreau eu, înțelegi? Da, vecine. Sunt Dumnezeu și m-am ascuns în blocul ăsta pentru că m-am săturat de sfinții ăia tâmpiți, înțelegi? Da, vecine. Nu că mă minți? Da, vecine... adică nu.

PS: Dumnezeu e imperfect, le-a inventat pe proaste și apoi le fute.

Aseară a fost petrecere. O gașcă de la IBM. Aici la Marty vin corporatiștii ăștia din Pipera. Spălați pe haine, spălați pe corp, spălați pe creier. E mișto că ăștia cred tot ce le spui. Sunt naivi, simpatici, râd des și au cearcăne la ochi. Cel mai tare îmi place când dansează. Fac cerc, bat din palme și se manifestă cuminte. Obligatoriu există una care ridică mâinile pe sus, dansează excesiv, bea tare și se dă în general în stambă. Ascultă la mine, my friend, dacă vrei să te slobozești într-o corpo girl nu o alege pe aia. E de fapt cea mai proastă, e frustrata numărul 1 a echipei. E duda supremă, piloasă, e fata lu' tata grof, sau soția lui CEO, cea care vorbește cu „r“ din gât. Sigur o cheamă Aura și e singură. Uit-o, dă-o în mă-să, las-o să danseze până implozează. Întotdeauna o să măture cineva mizeria după asta. Nu, dacă vrei o corpo girl, alege-o pe cea care stă singură la masă, e discretă și distrasă, sobră, premianta clasei, gen. Părul lung, simplu, cămașă albă cu dungi subțiri descheiată doar la un nasture, pantalon, doar pantalon. Bea soft drinks, fumează slims și pare că e în alt film. Privește lumea fluidă de sus și pare că nu își dorește nimic. Țeapă. Dorește. O cheamă Alina (sau Bianca, sau Mihaela, pula mea). Te duci frumos, te

așezi lângă ea, scoți andrelele vrăjite și începi să-i croșetezi hormonii. Unul pe față, unul pe dos. La final vine cu tine. Dimineața ai cea mai plăcută durere de pulă din viața ta. Și, în timp ce-ți savurezi suferința precum cafeaua, nu rata să o vezi cum se îmbracă, cum își desface o gumă, cum își ia geanta pe umăr și cum, înainte să iasă, îți zâmbește cu capul puțin întors către tine, rece. Te sărut, îți va zice. Ne mai vedem? o s-o întrebi.

PS: Adevăr spun, ușa nu vorbește.

Eu am servit la bar. Le turnam în pahare – băutura era plătită oricum. Era diferită, multă, scumpă, ce să zic, la mine pe bar se etala întreaga elită a industriei petrochimice. Ele beau cocktails, ei beau bere și votcă. Cu o mână, cu cealaltă toți beau cola. Aș putea să-ți spun cum a pus ochii pe mine una din aia de care ți-am vorbit mai sus, cum m-a studiat distant și discret, cum mi-a făcut semn să îi aduc (da, mă, eu să îi aduc ei) un pahar de drink, aș putea să-ți spun cum i l-am adus, cum mi-a atins dosul palmei în timp ce i-am întins paharul, cum mi-a făcut semn cu degetul să mă apropiu, cum m-am apropiat de fața ei, cum mi-a șoptit, „vrei să dai aerul mai încet, te rog, îngheț“, cum i-am spus, „da, baby, chiar voiam să te întreb ce ai în sutien, e cumva o pereche de pinguini imperiali?“, cum mi-a reproșat calm, „nu fi obraznic, copile“, cum m-am simțit un copil obraznic, cum am dat aerul mai încet, foarte încet, atât de încet încât au început cu toții să se strângă de gât, să scoată limbile afară, limbile și ochii, toți, toți, numai ea nu, cum la final am ajuns la masa ei, am râs, ne-am amuzat de victimele masacrului, cum am întrebat-o dacă vrea să-mi vadă camera, cum m-a întrebat de ce ar face-o, cum i-am replicat că nu știu să